R. 1925.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA. № 15. 1 sierpnia 1925.

TREŚĆ:

20.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 czerwca 1925 r. o ustaleniu liczby obrońców przy sądach pokoju w Garwolinie i Żelechowie w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach.

Na mocy art. 1 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w sprawie przepisów tymczasowych o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju (Dz. P. P. P. № 15 poz. 205) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się przy sądzie pokoju w Garwolinie jedno, przy sądzie pokoju w Żelechowie dwa stanowiska obrońców.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

A. Żychliński

21.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1925 r. o zmianie przepisów §§ 112 do 122 instrukcji dla komorników sądowych z dnia 24 marca 1914 r. (Dz. Urz. pr. Min. Spraw. str. 343 i nast.).

§ 1. Przepisy §§ 112 do 122 obowiązującej w okręgach sądów apelacyjnych w Katowicach, Poznaniu i Toruniu instrukcji dla komorników sądowych z dnia 24 marca 1914 r. (Dz. Urz. pr. Min. Spraw. str. 343 i nast.) zastępuje się następującemi przepisami:

V. PROTESTY WEKSLOWE I CZEKOWE.

1. Przepisy ogólne.

§ 112.

1. Do sporządzania protestów wekslowych i czekowych są uprawnieni oprócz sędziów, notarjuszów i urzędników sądowych także komornicy sądowi (art. 109 rozp. Prez. R. P. z dnia 13/11 1924 r. o prawie wekslowem Dz. U. R. P. № 100 poz. 926, art. 32 rozp. Prez. R. P. z dnia 14/11 1924 r. o prawie czekowem Dz. U. R. P. № 100 poz. 927 i rozp. Ministr. Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 16 czerwca 1925 r. Dz. U. R. P. № 61 poz. 431).

2. Kwotę wekslową lub czekową można uiścić do rąk komornika sądowego. Uprawnienia komornika sądowego do odbioru zapłaty nie można wykluczyć (art. 90 pr. weksl.).

3. Protest stanowi pisemny, a zazwyczaj też jedynie dopuszczalny dowód na okoliczności, które stwierdza, a które są ważne dla zachowania lub dochodzenia prawa z wekslu lub czeku, w szczególności dla dochodzenia roszczeń zwrotnych posiadacza przeciw poprzednikom. Przy zakładaniu protestu należy więc postępować ze szczególną dokładnością. Każda formalna usterka lub opóźnienie przy założeniu protestu może spowodować dla protestanta utratę praw, a urzędnika sporządzającego protest może narazić na obowiązek wynagrodzenia szkody.

4. Polecenie założenia protestu może udzielić uprawniony lub jego zastępca bezpośrednio lub za pośrednictwem urzędu pocztowego. Sąd, któremu oddano weksel do zaprotestowania, może również polecić komornikowi sądowemu wykonanie tej czynności.

5. Komornik sądowy powinien zbadać z urzędu, czy od weksla lub czeku uiszczono należną opłatę stemplową w sposób, odpowiadający przepisom.

6. Dostrzeżone uchybienie przeciw przepisom o opłatach stemplowych powinien komornik sądowy podać do wiadomości władzy skarbowej I instancji; do zawiadomienia należy dołączyć odpis wekslu lub czeku wraz ze znajdującemi się na nich indosami lub uwagami, na wekslu zaś lub czeku należy umieścić następującą klauzulę: „Dostrzeżono brak stempla na .... zł. ... gr.", którą należy zaopatrzyć podpisem.

7. Komornik sądowy powinien również zaznaczyć na każdym przez siebie sporządzonym odpisie wekslu lub czeku i w każdym protokóle spisywanym z powodu załatwienia zlecenia do sporządzenia protestu, czy i w jakiej kwocie uiszczono opłatę stemplową od tego dokumentu.

2. Protesty wekslowe.

§ 113.

Przy protestowaniu weksli należy ściśle przestrzegać przepisy art. 85—89, 91, 93 prawa wekslowego.

§ 114.

Rodzaje protestów wekslowych.

Protesty są następujące:

a) protest z powodu niezapłacenia, jeżeli trasat, akceptant, domicyliat, adresat w potrzebie, przyjemca w potrzebie, albo przy własnych wekslach wystawca — przy przedstawieniu wekslu do zapłaty, nie uiszcza zapłaty (art. 43 ust. 1, 59 ust. 1, 101 ust. 1 i 2 pr. weksl.);
b) protest z powodu nieprzyjęcia, jeżeli trasat wekslu nie chce przyjąć (podpisać) lub przyjmuje z ograniczeniami lub tylko na mniejszą kwotę (art. 20, 25, 43 ust. 1 pr. weksl.);
c) protest z powodu nieumieszczenia wizy lub niezaopatrzenia wizy lub przyjęcia datą, jeżeli przy okazaniu wekslu płatnego w pewien czas po okazaniu akceptant, lub wystawca nie umieszcza na nim wizy lub wizy niezaopatruje datą, albo też trasat przyjmując taki weksel nie umieszcza daty przyjęcia (art. 25 ust. 2, 102 ust. 2 pr. weksl.);
d) protest z powodu niewydania egzemplarza wekslu przesłanego do przyjęcia lub z powodu niewydania oryginalnego wekslu, jeżeli wydania odmówiono i gdy nadto w wypadku pierwszym uprawniony, nie może uzyskać na inny egzemplarz przyjęcia lub zapłaty (art. 65 ust. 2, 67 ust. 2 pr. weksl.).

§ 115.

Czasokresy prekluzyjne do założenia protestów.

W następujących przypadkach istnieje czasokres prekluzyjny do założenia protestu:

a) protest z powodu niezapłacenia musi być założony w dniu wymagalności lub najpóźniej w drugim dniu powszednim po dniu wymagalności (art. 43). Jeżeli na wekslu lub na kopji, której trasat nie wykupił, znajdują się adresy w potrzebie lub akcept wyręczyciela, opiewające na miejsce płatności wekslu, to protest z powodu niezapłacenia musi być założony przeciw wszystkim adresatom w potrzebie i przeciw wyręczycielowi napóźniej nazajutrz po ostatnim dniu przepisanym dla protestu z powodu niezapłacenia (art. 59 ust. 1 pr. weksl.);
b) protest z powodu nieprzyjęcia wekslu musi być założony stosownie do szczególnych, w wekslu zamieszczonych postanowień, a gdy takich niema, w przeciągu sześciu miesięcy od dnia wystawienia (art. 22 pr. weksl.).

§ 116.

Protestat.

1. Protest z powodu niezapłacenia musi być założony przy wekslu trasowanym przeciwko trasatowi (nie przeciw akceptantowi), a przy własnym wekslu — przeciw wystawcy. Jeżeli w wekslu trasowanym jest podane inne miejsce płatności, aniżeli miejsce zamieszkania trasata, a przy wekslu własnym

inne, aniżeli miejsce zamieszkania wystawcy, to należy założyć protest w tem innem wskazanem miejscu przeciw domicyliatowi (nie przeciw trasatowi lub akceptantowi), jeżeli jednak domicyliat nie jest wymieniony, to należy protest założyć w miejscu płatności przeciw trasatowi, a przy wekslu własnym przeciw wystawcy. Podobnież weksel, który jest płatny w miejscu zamieszkania trasata lub wystawcy własnego wekslu, lecz przez inną osobę (domicyliata), należy zaprotestować przeciw tej osobie (domicyliatowi); jeżeli jednak podano tylko lokal, gdzie zapłata ma nastąpić, nie podano zaś osoby, która ma zapłacić, to należy weksel zaprotestować przeciw trasatowi, lub przy wekslu własnym przeciw wystawcy. Jeżeli na wekslu lub na kopji, której trasat nie wykupił, znajdują się adresy w potrzebie lub akcept wyręczyciela, które opiewają na miejsce płatności, to protest z powodu niezapłacenia musi także zawierać stwierdzenie, że weksel przedstawiono wszystkim adresatom w potrzebie i akceptantom przez wyręczenie do zapłacenia i z jakim skutkiem (art. 59 ust. 1 pr. weksl.).

2. Protest z powodu nieprzyjęcia musi być założony przeciw trasatowi (art. 2 pr. weksl.), a w przypadku art. 102 ust. 2 pr. weksl. przeciw wystawcy.

3. Protest z powodu niewydania oryginału wekslu lub egzemplarza przesłanego do przyjęcia musi być założony przeciw przechowawcy oryginału wekslu lub egzemplarza przesłanego do przyjęcia.

4. Jeżeli protestat zmarł, to należy założyć protest w ostatnim jego lokalu przemysłowym lub ostatniem mieszkaniu i zaznaczyć, że według zapodania osób, które należy wymienić po nazwisku z przytoczeniem stanowiska i miejsca zamieszkania, protestat umarł; o dziedziców nie potrzeba się wywiadywać. Porównaj także § 120 ust. 3.

5. Protestatem może być ta sama osoba, która poleca założyć protest, gdy np. domicyliat jest w chwili założenia protestu posiadaczem wekslu; w tym przypadku nie może zaniechać założenia protestu.

§ 117.

Miejscowość, gdy protest winien być założony.

1) Miejscem założenia protestu jest:

a) przy proteście z powodu niezapłacenia — miejsce płatności;

b) przy proteście z powodu nieprzyjęcia — miejsce zamieszkania trasata, a przy wekslu własnym miejsce zamieszkania wystawcy;

c) przy proteście z powodu niewydania oryginału lub egzemplarza przesłanego do przyjęcia — miesce zamieszkania osoby, która przechowywuje wydać się mający dokument.

2) Za miejsce płatności, a zarazem miejsce zamieszkania trasata uważa się przytem, jeżeli weksel czego innego nie podaje miejsce podane przy nazwisku lub przy firmie trasata (art. 2 ust. 3); przy wekslach własnych uważa się za miejsce płatności, a zarazem za miejsce zamieszkania wystawcy, miejsce wystawienia wekslu (art. 100 ust. 3). Zmiana miejsca zamieszkania, które według ustawy ma być uważane za miejsce płatności lub za miejsce zamieszkania, podczas obiegu wekslu, jest dla czynności protestowej bez znaczenia; protest z powodu niezapłaty musi zatem być założony w miejscu zamieszkania, które trasat według treści wekslu miał w chwili wystawienia wekslu, nawet wtedy, gdy urzędnik protestujący wie, że trasat zmienił już miejsce zamieszkania.

3) Poza miejscowością, w której protest ma być według przepisów ustawy założony, nie można weksiu protestować.

§ 118.

Miejsce założenia protestu.

1. W granicach miejscowości, w której protest ma być założony, musi być protest założony w miejscu przepisanem ustawą. W innem miejscu np. na giełdzie może to nastąpić jedynie za zgodą protestata (art. 86 pr. weksl.).

2. Miejscem założenia protestu jest lokal przemysłowy, a w braku takiego lokalu mieszkanie protestata (akceptanta, wystawcy, trasata, domicyliata, akceptanta przez wyręczenie, adresata w potrzebie i t. p.).

3. Jeżeli według treści wekslu protestat ma zapłacić wprawdzie w miejscowości, w której mieszka, lecz w innem miejscu, aniżeli jego lokal przemysłowy lub mieszkanie, to weksel należy mu przedstawić w oznaczonem miejscu.

4. Jeżeli w wekslu jest wymieniony lokal przemysłowy, lub jeżeli z wekslu wynika, że protestat należy do osób, które zwykle miewają taki lokal, jak np. kupcy, to należy przedsięwziąć poszukiwania za tym lokalem przemysłowym. Gdyby komornik sądowy protestata w lokalu przemysłowym nie zastał, nie potrzebuje się już udawać do jego mieszkania. Jeżeli natomiast lokal przemysłowy nie zostanie odszukany, to komornik sądowy musi odszukać mieszkanie protestata i tam protest założyć.

5. Celem wykrycia lokalu przemysłowego lub mieszkania komornik sądowy powinien przedsięwziąć odpowiednie poszukiwania, tak np. wywiedzieć się o nie w urzędzie meldunkowym (gminnym).

§ 119.

Sposób postępowania przy założeniu protestu.

1. W miejscu, w którem protest ma być założony, komornik sądowy powinien zasięgnąć wiadomości o protestacie. Jeżeli zastanie protestata, to powinien stosownie do otrzymanego polecenia przedstawić mu weksel do zapłaty, do przyjęcia i t. p. i odebrać od niego oświadczenie.

2. Jeżeli w miejscu, w którem protest ma być założony, zastanie nie protestata, lecz jego zastępcę, to urzędnik protestujący powinien zapytać o jego nazwisko i zawód i skierować do niego właściwe żądanie przy przedstawieniu wekslu.

3. Jeżeli protestat lub ktoś inny za niego oświadcza gotowość zapłacenia wekslu lub wykonania odnośnego świadczenia wekslowego, to urzędnik protestujący powinien świadczenie przyjąć; za wręczeniem kwoty wekslowej i kosztów należy na wekslu, o ile tenże nie został już przez wierzyciela pokwitowany, umieścić pokwitowanie i weksel wydać. Jeżeli uskuteczniono zapłatę, lub przyjęcie tylko co do części, to należy założyć protest z powodu reszty; częściową upłatę należy zanotować w proteście i zaznaczyć na wekslu; dłużnikowi wekslowemu należy wręczyć odrębny kwit (art. 38 us. 3 pr. weksl.). Otrzymane pieniądze należy bezzwłocznie wydać wierzycielowi.

4. Jeżeli polecenie wykonano bez założenia protestu, to należy spisać protokół. O wykonaniu polecenia należy zawiadomić udzielającego polecenie. Jeżeli sąd dał komornikowi sądowemu polecenie założenia protestu, to o wykonaniu polecenia należy zawiadomić tenże sąd przy dołączeniu pism.

5. Jeżeli nie można było w miejscu płatności wykryć miejsca, w którem protest ma być założony, lub jeżeli miejsce to zastano zamknięte, to należy założyć protest, stwierdzając tę okoliczność.

§ 120.

Dokument protestowy.

1. O przebiegu czynności założenia protestu należy sporządzić dokument.

2. W proteście należy umieścić:

a) nazwisko lub firmę osób, dla których i przeciw którym protest się zakłada, dalej, jeżeli protestata nie zastano, stwierdzenie tej okoliczności i wymienienie osób, które zastano zamiast protestata;

b) stwierdzenie, że osobę przeciw której protest się zakłada lub tę, którą zamiast niej zastano, bezskutecznie wezwano do wykonania świadczenia wekslowego, albo, że w lokalu przemysłowym lub mieszkaniu protestata nikogo nie zastano, albo, że lokalu przemysłowego względnie mieszkania nie można było odszukać; jeżeli wywiad u miejscowych władz policyjnych (gminnych) był bez skutku, należy o tem w proteście wspomnieć;

c) podanie miejsca, dnia kalendarzowego, miesiąca, roku, w którym wezwanie (b) uskuteczniono lub starano się uskutecznić;

d) oznaczenie, ile i jakie egzemplarze wekslu przedstawiono;

e) podpis komornika sądowego z dołożeniem pieczęci lub stempla służbowego.

3. Jeżeli komornik sądowy dowie się, że protestat zmarł, powinien zaznaczyć w proteście, iż taką otrzymał wiadomość. Celem zaznaczenia, że za prawdziwość udzielonej wiadomości komornik sądowy nie przyjmuje odpowiedzialności, należy wzmiance nadać takie brzmienie, aby było widoczne, że tej okoliczności się nie stwierdza. Dlatego należy zazwyczaj pisać: „N. N. (protestat) podobno zmarł".

4. Jeżeli protest zakłada się za zgodą protestata poza lokalem przemysłowym lub mieszkaniem, to oprócz stwierdzenia, że protestat na to się zgodził, należy w proteście podać, czy urzędnik protestujący protestata zna lub w jaki sposób stwierdził jego tożsamość.

5. Jeżeli pewnego świadczenia wekslowego musi się żądać od kilku osób, to co do kilku wezwań potrzebny jest tylko jeden protest (art. 87 ust. 1 pr. weksl.).

6. Co do zewnętrznaj formy protestu obowiązują następujące przepisy:

a) protest umieszcza się na wekslu lub na karcie, którą należy z wekslem połączyć (art. 87 ust. 1);

b) protest należy pisać bezpośrednio po ostatnim, na odwrotnej stronie wekslu znajdującym się zapisku, a jeżeli takiego niema, na odwrotnej stronie bezpośrednio od brzegu (art. 87 ust. 1 pr. weksl.);

c) jeżeli protest umieszcza się na karcie, która ma być z wekslem połączona, to należy miejsce połączenia zaopatrzyć pieczęcią lub stemplem służbowym (art. 87 ust. 2 pr. weksl.);

d) jeżeli protest zakłada się przy przedłożeniu kilku egzemplarzy tego samego wekslu lub przedłożeniu oryginału i kopji, to wystarcza spisanie protestu na jednym egzemplarzu lub na oryginale wekslu. Na innych egzemplarzach lub na kopji należy zaznaczyć, że protest z powodu nieotrzymania zapłaty znajduje się na pierwszym egzemplarzu lub na oryginale (art. 88 ust. 2 pr. weksl.). Do tej wzmianki stosuje się odpowiednio przepisy podane pod b) i pod c). Urzędnik protestujący powinien wzmiankę tę podpisać.

7. Jeżeli protest zakłada się z powodu częściowej odmowy przyjęcia wekslu, to należy sporządzić odpis wekslu, wypisać na nim wszystkie indosy i oświadczenia i umieścić protest na tym odpisie lub na karcie osobnej, którą

z nim należy połączyć (ust. 6 a). Na oryginale wekslu należy uczynić wzmiankę, że protest sporządzono (art. 89 ust. 1 pr. weksl.).

8. Jeżeli się zakłada protest z tego powodu, że osoba, u której oryginał ma się znajdować nie wydaje go mimo przedstawienia jej odpisu wekslu (art. 67 ust. 2), to protest umieszcza się na tym odpisie wekslu lub na osobnej karcie, którą należy z odpisem połączyć (ust. 6 c) (art. 89 ust. 2 pr. weksl.).

9. Trasat, któremu przedstawiono weksel do przyjęcia, może odmówić na razie przyjęcia i żądać, aby mu weksel przedstawiono ponownie do przyjęcia w następnym dniu powszednim (art. 23 ust. 2, 78 ust. 1 pr. weksl.). Jeżeli pierwsze przedstawienie wekslu nastąpiło w ostatnim dniu czasokresu przeznaczonego do przyjęcia, a przy drugim przedstawieniu weksel zostaje przyjęty, to należy żądać, aby przy przyjęciu umieszczono datę pierwszego przedstawienia, a w razie nieuczynienia zadość temu żądaniu założyć protest. Jeżeli zaś przy drugiem przedstawieniu trasat odmówi przyjęcia, to należy sporządzić protest z powodu nieprzyjęcia i umieścić na nim datę drugiego przedstawienia, zarazem zaś uczynić wzmiankę, iż przy pierwszem przedstawieniu trasat żądał po myśli art. 23 ust. 2 pr. weksl. ponownego przedstawienia (art. 85 ust. 2 pr. weksl.).

10. Protest należy sporządzić o ile możności bezpośrednio po dokonaniu czynności protestowej, jeszcze przed upływem terminu przeznaczonego do założenia protestu (art. 43 ust. 2 pr. weksl.). Błędy pisarskie, opuszczenia i inne wady protestu może urzędnik protestujący poprawić. Poprawkę należy zrobić w formie sprostowania i podpisać.

11. Oryginał protestu należy wraz z wekslem nawet wtedy, gdy polecenie za pośrednictwem poczty zostało udzielone, wydać temu kto dał polecenie, lub też przesłać go poleconym listem, zatrzymując odpis i po uczynieniu zapisku co do treści wekslu (art. 93 pr. weksl.). Jeżeli sąd polecił komornikowi sądowemu założenie protestu, to i w tym wypadku należy protest wydać bezpośrednio uprawnionemu, chyba że sąd zastrzegł sobie jego wydanie.

3. Protesty czekowe.

§ 121.

1. Przy zakładaniu protestów czekowych komornik sądowy powinien zachować przepisy prawa czekowego i powołane w niem przepisy prawa wekslowego (art. 32 ust. 2 pr. czek.).

2. Protest czekowy służy do udowodnienia, że czek w czas przedstawiono do zapłaty i że go nie wykupiono lub, że bezskutecznie usiłowano go przedłożyć. Przy czeku możliwy jest jedynie protest z powodu niezapłacenia. Protestatem jest trasat.

3. Jeżeli wystawca lub posiadacz czeku na ukos przez przednią stronę czeku umieścił notatkę „tylko do obrachunku” lub „przelać na rachunek”, to dokonanie rozrachunku uważa się za zapłatę. W tym przypadku trasat może czek wykupić tylko przez rozrachunek (art. 23 pr. weksl.).

4. Czeki są płatne za okazaniem. Okres do przedstawienia wynosi przy czekach płatnych w miejscu wystawienia 10 dni, w innych przypadkach 20 dni po wystawieniu. Czeki wystawione zagranicą a płatne w Polsce powinny być przedstawione do zapłaty w 30 dni, a jeżeli są wystawione poza Europą w 60 dni po wystawieniu (art. 15 ust. 1, 2 pr. czek.). Jeżeli ostatni dzień okresu przypada na niedzielę lub na ustawowy dzień świąteczny, to w miejsce niedzieli lub dnia świątecznego wstępuje następujący dzień powszedni (art. 15 ust. 3 pr. czek.). Przedłożenie czeku przez urzędnika protestującego musi nastąpić w ciągu tego okresu, — niema osobnego czasokresu do założenia protestu.

5. Za miejsce płatności uważa się miejsce podane przy nazwisku lub firmie trasata, a jeżeli nie zostało podane, miejsce wystawienia. Protest musi być założony w miejscu płatności (art. 6 pr. czek.).

6. Indos napisany na odpisie czeku lub indos trasata jest bezskuteczny (art. 10 ust. 3 pr. czek.).

7. Zresztą mają zastosowanie przepisy podane wyżej w § 118 ust. 1, 2, 4. § 119, § 120 z wyjątkiem ustępów 5, 7, 8, 9.

4. Zbiór protestów.

§ 122.

1. Urzędnik protestujący powinien zachować odpis każdego protestu wekslowego lub czekowego (art. 93 pr. weksl., art. 32 ust. 2 pr. czek.).

2. Należy uczynić zapisek co do treści wekslu, kopji wekslu albo czeku. Zapisek winien zawierać:

a) kwotę, na jaką opiewa weksel lub czek;
b) czas płatności;
c) miejsce, dzień miesiąca i rok wystawienia;
d) nazwisko wystawcy, remittenta i trasata;
e) jeżeli jako ten, kto ma płacić, jest podana inna osoba, aniżeli trasat lub wystawca własnego wekslu, nazwisko tej osoby;
f) nazwiska adresatów w potrzebie i akceptanta przez wyręczenie.

3. Zapisek co do treści wekslu, kopji wekslu albo czeku i odpis protestu, o ile możności, umieścić na tej samej karcie.

4. Odpisy protestów i zapiski należy składać według porządku chronologicznego. Odpisy protestów należy oznaczać liczbami porządkowemi. Jeżeli liczba protestów wzrośnie do 200, należy zbiór oznaczyć jako pierwszy (zbiór, tom I) i liczbowanie rozpocząć na nowo (zbiór, tom II liczba 1, 2 i t. d.).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
A. Żychliński

22.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1925 roku o nagrodach dla funkcjonarjuszów państwowych za wybitną działalność organizacyjną i przemysłowo-handlową dla działów pracy, oraz dla więźniów, zatrudnionych pracą dochodową.

Mając na celu zarówno ze względów penitencjarnych, jak i w interesie Skarbu Państwa jaknajwiększy rozwój działów pracy więźniów i chcąc zachęcić funkcjonarjuszów państwowych do wykazania inicjatywy i energji w organizacji pracy dochodowej w więzieniach, a więźniów do wydatniejszej i sumiennej pracy produkcyjnej w warsztatach i przedsiębiorstwach więziennych, zarządzam:

1. Wydawanie nagród pieniężnych z czystych zysków działów pracy tym funkcjonarjuszom, którzy bezpośrednio lub też pośrednio przyczynili się do rozwoju i organizacji pracy dochodowej w więzieniach.

2. Wydawanie nagród pieniężnych więźniom karnym, zasądzonym nie mniej, jak na 1 rok więzienia, którzy, sprawując się bez zarzutu, pracowali bez żadnych przerw w jednym i tym samym warsztacie lub przedsiębiorstwie więziennym przez czas nie mniej, jak pół roku.

Nagrody pieniężne mogą być przyznane pracownikom więziennym pod warunkiem:

a) wypełniania należycie wszelkich obowiązujących przepisów, dotyczących działów pracy i zobowiązań względem Skarbu Państwa;
b) zatrudnienia pracą dochodową ilości więźniów w większym stopniu ponad normę, przewidzianą w preliminarzu budżetowym;
c) wykazania się po zamknięciu bilansowem czystemi zyskami, znacznie przewyższającemi zyski, które dział pracy obowiązany jest przelać do Skarbu.

Nagrody winny być wydawane z tej części zysków, która pozostanie:

a) po potrąceniu zysków, wpłaconych przez dział pracy do Skarbu,
b) po potrąceniu od pozostałej różnicy 5%, przeznaczonych do dyspozycji Dyrektora Departamentu Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości na specjalne nagrody dla tych funkcjonarjuszów, którzy swą działalnością w ten lub inny sposób przyczynili się do rozwoju działów pracy w więzieniach.

Na nagrody dla personelu więziennego należy wziąć od kwoty powyżej wskazanej taki procent, jaki wynosi różnica pomiędzy ilością procentową faktycznie zatrudnionych, a ilością, jaką Ministerstwo zobowiązało się zatrudniać w preliminarzu budżetowym, przyczem procent ten nie może przewyższać 50.

Z ustalonej sumy nagród, przypadającej na każde więzienie, naczelnik więzienia otrzyma ten sam procent, jaki ustalono dla danego więzienia przy obliczeniu ogólnej sumy nagród.

Kierownik działu pracy otrzyma tytułem nagrody taki sam procent, jak i naczelnik z tą różnicą, że otrzyma on nagrodę nie z ogólnej sumy, przeznaczonej na dane więzienie, lecz od sumy, pozostałej po potrąceniu nagrody dla naczelnika więzienia.

Po potrąceniu od ogólnej sumy przyznanej na więzienie nagród, wyznaczonych naczelnikowi i kierownikowi działu pracy, pozostałą sumę naczelnicy więzień podzielą między personelem więziennym, stosownie do zasług położonych w dziale pracy.

W tym celu naczelnicy więzień przedstawią Ministerstwu Sprawiedliwości do zaakceptowania listy imienne personelu więziennego z oznaczeniem stopnia służbowego, stałej funkcji w więzieniu, oraz sumy proponowanej nagrody. Listy imienne nagród po zaakceptowaniu ich przez Ministerstwo będą zwrócone naczelnikowi więzienia dla dokonania wypłaty.

O personelu więziennym, zasługującym na specjalne wyróżnienie, naczelnik winien dołączyć swoją opinję.

Naczelnicy więzień winni przedstawić Ministerstwu Sprawiedliwości listy imienne więźniów karnych, kwalifikujących się do otrzymania nagród, z wyszczególnieniem wieku, stanu rodzinnego, rodzaju przestępstwa i wysokości kary, terminu ukończenia kary (ze wskazaniem, czy więzień jest recydywistą czy też karany jest po raz pierwszy), warsztatu lub przedsiębiorstwa, w którym stale więzień pracował, ilości dni przepracowanych, wykonanych zadań dziennych oraz ogólnej sumy należności, zapisanej za rok ubiegły w księdze należności więźniów.

Wysokość nagrody pieniężnej przeznaczonej dla każdego więźnia wi nna równać się ogólnej sumie jego należności łącznie z wynagrodzeniem za pracę

ponad normę, zapisanej w ubiegłym roku sprawozdawczym na jego rachunek w księdze należności więźniów.

Po otrzymaniu z Ministerstwa Sprawiedliwości zaakceptowanej listy imiennej nagród dla więźniów, sumę przyznanej każdemu więźniowi nagrody należy zapisać na dobro jego rachunku w księdze należności więźniów w rubryce należności, przeznaczonych do otrzymania po wyjściu z więzienia. Jednocześnie tą samą sumą należy obciążyć rachunek odpowiedniego warsztatu, względnie przedsiębiorstwa więziennego, w którym więzień pracuje.

Za rok 1924 nagrody wypłacić należy za drugie półrocze.

Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*

OKÓLNIK № 1075/II. G. S/25

w sprawie

potrącenia nadwyżki zaliczek, udzielonych w listopadzie 1923 r. na poczet uposażenia według ustawy z dnia 9.X 1923 r. (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924).

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 25 kwietnia 1925 r. uchwaliła potrącenie w sześciu po sobie następujących ratach miesięcznych nadwyżki zaliczki, przyznanej na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1923 r. na poczet dopłaty, należnej z uwagi na wejście w życie z dniem 1 października 1923 r. ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924).

Nadmieniam, że powyższa uchwała dotyczy zaliczki, której wypłatę zarządzono tutejszym okólnikiem z dnia 22 listopada 1923 r. № 782/G. S./23, oraz tej nadwyżki, której potrącenie osobnem zarządzeniem było zapowiedziane w czwartym ustępie oznaczonym lit. c) tut. okólnika z dnia 11 grudnia 1923 r. № 795/G. S./23 w sprawie wymiaru uposażenia według zasad wymienionej ustawy uposażeniowej.

Celem wykonania powyższej uchwały zarządzam na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 6 lipca 1925 r. L. 1536/D. B./I, aby kwoty podlegające zwrotowi a wypłacane w swoim czasie w markach polskich przeliczono na złote według postanowień par. 1 punkt 2 (o ile chodzi o stosunek służbowy publiczno-prawny) względnie punkt 3, (o ile stosunek służbowy jest prywatno-prawny) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 115, poz. 1030) t. j. na 50% sum obliczonych według skali par. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 441).

Kwoty pobrane w drodze potrącania należy zarachować zgodnie z postanowieniem par. 18 przepisów rachunkowo-kasowych na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu na 1925 r. dział 5 paragraf 11.

Warszawa, dnia 17 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1076/II. O./25

w sprawie

przyjmowania do służby państwowej osób odbywających studja.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych i okręgowych oraz Panów Naczelników więzień w apelacjach warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej.

Nadesłany przez Prezydjum Rady Ministrów pismem z dnia 24 czerwca 1922 r. № 19022 okólnik niniejszem podaje do wiadomości i stosowania:

„Według dotychczasowej praktyki przyjmują niektóre Ministerstwa do służby państwowej w charakterze urzędników w rozumieniu ustawy o państwowej służbie cywilnej osoby odbywające studja.

Praktykę tę należy uważać za niewłaściwą z jednej strony dlatego, że cierpi na tem należyte odbywanie studjów, gdyż urzędnik taki zajęty pracą biurową w godzinach, w których odbywają się wykłady, nie może na nie uczęszczać — z drugiej zaś strony — ze względów polityki personalnej, gdyż urzędnik taki, o ile po ukończeniu studjów pozostaje nadal w służbie państwowej, co zwyczajnie ma miejsce, jest w lepszem położeniu od tego, który wstąpił do służby dopiero po ukończeniu studjów, zyskuje on bowiem kilka lat służby więcej, co ma dla niego znaczenie przy wymiarze urlopu wypoczynkowego przy awansach i przy wymiarze szczebla uposażenia.

Z powyższych względów w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego uznaje za konieczne ograniczenie przyjmowania do służby państwowej osób odbywających studja, w tym kierunku, że mogą być one przyjmowane do służby jedynie w charakterze pracowników kontraktowych i proszę o wydanie w myśl powyższego stosownych zarządzeń”.

Warszawa, dnia 17 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1077/II. O./25

w sprawie

badania lekarskiego kandydatów do służby państwowej.

Do Panów Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Panów Prezesów i Prokuratorów sądów apelacyjnych i okręgowych oraz Panów Naczelników więzień apelacji warszawskiej, lubelskiej i wileńskiej.

Nadesłany przez Prezydjum Rady Ministrów pismem z dnia 30 czerwca 1925 r. L. 2699 okólnik podaje niniejszem do wiadomości i stosowania:

„Art. 6 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) wśród warunków, wymaganych od kandydatów do służby państwowej, wymienia uzdolnienie fizyczne i umysłowe do pełnienia odnośnych obowiązków służbowych; rozporządzenia zaś Rady Ministrów dotyczące służby przygotowawczej i egzaminu praktycznego kandydatów do służby

państwowej przewidują, że przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza powołana do mianowania zasięga opinji lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

Celem unormowania trybu postępowania przy poddawaniu kandydatów do służby państwowej badaniu lekarskiemu ustała się w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych (Generalną Dyrekcją Służby Zdrowia), co następuje:

Władza powołana do przyjęcia kandydata do służby zarządza zbadanie jego stanu zdrowia przez lekarza urzędowego, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania kandydata. W wyjątkowych wypadkach może władza polecić zbadanie lekarzowi urzędowemu w miejscu siedziby władzy, o ile okaże się to wskazanem dla uproszczenia trybu załatwienia sprawy ze względu na chwilowy pobyt kandydata w miejscu siedziby władzy.

Przez lekarza urzędowego rozumie się lekarza powiatowego, w miastach zaś wydzielonych—lekarza pełniącego obowiazki lekarza powiatowego, w mieście Warszawie lekarza Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę.

Lekarz winien przeprowadzić badanie według instrukcji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) z dnia 16 września 1924 r. № Z. O. 6509/24. Wynik badania w formie świadectwa lekarskiego, sporządzonego według wzoru, dołączonego do instrukcji, przesyła lekarz w drodze urzędowej władzy, od której otrzymał polecenie. O ile kandydat cierpi na przemijającą chorobę, lekarz urzędowy odracza badanie i wyznacza powtórny termin badania, zawiadamiając o tem równocześnie władzę.

Celem stwierdzenia zdolności pełnienia obowiązków służbowych, wymaganej w art. 6 ustawy o państwowej służbie cywilnej, badanie lekarskie winno mieć miejsce, — jak to zresztą unormowano w rozporządzeniach dotyczących służby przygotowawczej i egzaminu praktycznego kandydatów do służby państwowej — przed przyjęciem do służby.

Poddawanie badaniu lekarskiemu funkcjonarjuszów, pełniących już służbę, w tym jedynie celu, by uczynić zadość postanowieniu art. 6 ustawy o państwowej służbie cywilnej — jak to niekiedy jest praktykowane należy uznać zasadniczo za nieracjonalne i zbędne.

Równocześnie nadmienia się, że urlopy dla poratowania zdrowia, o których mowa w drugim ustępie art. 28 i w art. 38 ustawy o państwowej służbie cywilnej, winny być udzielane tylko na podstawie świadectwa lekarskiego, przyczem władza może według swego uznania zarządzić zbadanie funkcjonarjusza przez lekarza urzędowego.

Warszawa, dnia 17 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1078/I. U./25

w sprawie

dalszego używania kart po zamkniętych wykazach hipotecznych.

Do wszystkich sądów w okręgach sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego i sądu okręgowego cieszyńskiego.

W księgach gruntowych każdej gminy znajduje się mniejsza lub większa ilość wykazów zamkniętych. Ze względów oszczędności materjału i miejsca na przechowanie ksiąg, szczególnie obecnie przy wzmożonej działalności par-

celacyjnej, wskazane jest zużytkowanie wolnych kart zamkniętych wykazów hipotecznych. Zużytkowanie to może nastąpić albo przez używanie wolnych kart na „dalsze ciągi” poszczególnych wykazów, gdy ich karty zostały w pisaniu zapełnione, bądź też przez użycie miejsca pozostałego po wykazie zamkniętym na nowy wykaz hipoteczny.

Każdy wykaz zamknięty oznaczyć należy czerwonym atramentem na pierwszej stronie w nagłówku słowami „Wykaz zamknięty”, wszystkie liczby porządkowe, odnoszące się do wpisów na kartach A2 — B i C, należy przekreślić czerwonym atramentem a pod ostatnią liczbą porządkową zanotować, że wykaz jako wyczerpany zamknięto.

W przypadku użycia kart zamkniętego wykazu do wpisania nowoutworzonego wykazu hipotecznego należy przekreślić czerwonym atramentem słowa: „Wykaz zamknięty” i wpisać pod tym napisem również czerwonym atramentem słowa: „Ponownie otwarty” a do liczby dawnego wykazu hipotecznego dopisać literę „a” lub literę „N” (Nowy) celem odróżnienia go od dawnego wykazu hipotecznego, który poprzednio tą samą liczbą był oznaczony; np. whl. 138a, lub whl. 138N. Baczyć jednak należy, aby obrany raz sposób odróżniania przez dodanie litery „a” lub „N” w danym sądzie był w całej księdze gruntowej we wszystkich gminach stale i nieodmiennie przestrzegany.

W celu utrzymania ewidencji zamkniętych wykazów hipotecznych należy wynotować ich liczby na wewnętrznej stronie okładek księgi gruntowej, a po nowem użyciu zamkniętego wykazu odnośną liczbę przekreślić.

Który ze sposobów zużytkowania kart zamkniętych wykazów jest więcej wskazany, zależy od stanu księgi gruntowej. W księgach więc, w których znajduje się większa liczba zamkniętych wykazów np. na skutek przeprowadzonego sprostowania księgi lub ścisłego stosowania reskryptu Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 16 marca 1903 r. L. 5403 w sprawie łączenia wykazów hipotecznych, wskazane jest używanie ich na otwieranie nowych wykazów hipotecznych. W księgach gruntowych zaś, które wykazują małą stosunkową liczbę wykazów zamkniętych a natomiast znaczną ilość wykazów zawierających obszerne lub bardzo liczne wpisy, wymagających zatem większej ilości kart i potrzebujących uzupełnienia przez „dalsze ciągi” wskazanem jest przedewszystkiem używanie kart zamkniętych wykazów na te „dalsze ciągi”.

Warszawa, dnia 17 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
A. Żychliński

OKÓLNIK № 1079/II. G. S./25

w sprawie

uposażenia na miesiąc sierpień 1925 roku.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 20 lipca 1925 r. L. 2657/DB/1 zawiadamiam co następuje:

I. Postanowienia okólnika z dnia 22 czerwca 1925 r. № 1072/II. G. S./25 dotyczące redukcji dodatków regulacyjnego i ekonomicznego mają zastosowanie i w sierpniu 1925 r.

II. Uposażenia względnie wynagrodzenia umowne za miesiąc sierpień 1925 r. należy obliczyć przy zastosowaniu mnożnej w kwocie czterdzieści trzy grosze.

W wypadkach, w których przy wypłacie uposażenia wzgl. wynagrodzenia umownego nie ma mnożna zastosowania oraz w wypadkach w których uposażenia wzgl. wynagrodzenia umowne (kontraktowe) są wyrażone w pewnej ilości punktów uposażeniowych bez względu na ustawowe grupy uposażenia funkcjonarjuszów państwowych (a więc bez dodatku regulacyjnego), należy wypłacić tytułem uposażenia względnie wynagrodzenia umownego za miesiąc sierpień 1925 r. uposażenie względnie wynagrodzenie umowne za miesiąc lipiec 1925 r., zwiększone o 2,5% (dwa i pół procent).

III. Dodatek na mieszkanie należy wypłacić na miesiąc sierpień 1925 r. zaliczkowo w wysokości i na zasadach określonych okólnikiem z dnia 22 czerwca 1925 r. № 1072/II. G. S./25 na miesiąc lipiec 1925 r.

IV. Wydatek, związany z wypłatą, zarządzoną na mocy niniejszego okólnika należy zarachować na paragrafy, obejmujące odnośne kredyty uposażeniowe.

V. Pobór państwowego podatku dochodowego winien być dokonany w dotychczasowym trybie według stałej skali, podanej w art. 20 ustawy z dnia 18 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 36/25, poz. 242).

Warszawa, dnia 23 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 913/II. G. S./25
w sprawie
dodatku na mieszkanie przy odprawie.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 1 lipca 1925 r. L. 3269/D.B./1 zawiadamiam, że dodatek na mieszkanie jak to szczegółowo wyjaśniono w piśmie okólnem Ministerstwa Sprawiedliwości № 821/II. O./24 (Dz. Urz. № 23/24), — nie wchodzi w skład uposażenia, a wobec tego dodatek ten nie może być brany pod uwagę przy wymierzaniu sum, należnych zwalnianym funkcjonarjuszom państwowym tytułem odprawy.

Warszawa, dnia 17 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 914/III. P. W./25
w sprawie
nadsyłania zawiadomień i wykazów sum wpłaconych do Skarbu Państwa za utrzymanie pracujących dochodowo więźniów, oraz na r-k b/ż № 12 Wydziału Pracy Więźniów.

Do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Krakowie, Lwowie i Katowicach, Panów Prokuratorów przy sądach apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu, Krakowie, Lwowie i Katowicach, oraz do Panów Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Wobec tego, że niektóre Działy Pracy więzień, wbrew pismu okólnemu Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 3.XI 1923 r. L. 599/IV. P. W./23 i pomimo niejednokrotnych napomnień, nie nadsyłają wcale, lub w swoim czasie, do

Wydziału Pracy Więźniów zawiadomień, według wzoru podanego w wyżej wymienionem piśmie okólnem, o wszelkich wpłatach do kas skarbowych z tytułu należności Skarbowi Państwa za utrzymanie pracujących dochodowo więźniów lub na rachunek bieżący № 12 Wydziału Pracy Więźniów, Ministerstwo Sprawiedliwości jeszcze raz, pod rygorem pociągania winnych do odpowiedzialności dyscyplinarnej, zaleca ścisłe wykonanie wyżej wymienionego pisma okólnego.

Pozatem Ministerstwo Sprawiedliwości poleca: dwa razy do roku mianowicie: na 1 lipca i 31 grudnia sporządzać i nadsyłać do Wydziału Pracy Więźniów wykazy sum wpłaconych za poszczególne miesiące — oddzielnie za utrzymanie pracujących dochodowo więźniów, oraz oddzielnie na rachunek bieżący № 13 Wydziału Pracy Więźniów z podaniem: tytułu wpłaty, daty wpłacenia, numeru pokwitowania kasy skarbowej i sumy.

Warszawa, dnia 20 lipca 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

KOMUNIKAT

w sprawie ustalenia ceny emisyjnej obligacji serji I premjowanej pożyczki dolarowej.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu L. D. K. 2521/25/W. A. K. Warszawa, dnia 5 lipca 1925 r. Do wszystkich izb skarbowych i województwa śląskiego (Wydział skarbowy w Katowicach).

W ślad okólnika z dnia 2 czerwca 1925 r. L. D. K. 2177/W. A. K. Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1925 r. L. D. O. P. 2599/I cena emisyjna obligacji pożyczki dolarowej Ser. I została ustalona od dnia 2 lipca 1925 r. na 95% wartości imiennej, czyli na 4 dolary 75 centów.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, przytem, że inne postanowienia poprzednich obwieszczeń, oparte na rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 299) jako też kurs kasowy rzeczonych obligacyj przy przyjmowaniu ich przez kasy skarbowe jako kaucje i wadja, ustalony na 19 zł. za obligację 5 dolarową pozostają aż do odwołania bez zmiany. Za Ministra Skarbu: (—) *Czauderna* — Dyrektor Departamentu Kasowego.

KOMUNIKAT

w sprawie fałszywego biletu bankowego 10-cio złotowego.

W Oddziale Banku Polskiego w Krakowie zatrzymano fałszywy bilet bankowy 10-cio złotowy z datą 15 lipca 1924 r.

TYP I.

Falsyfikat wykonany jest na papierze mniej sztywnym o brzegach poza ramką zamazanych farbą.

W medaljonie przeznaczonym na znak wodny, papier miejscami wytarty, które to miejsca pod światło prześwietlają, imitując znak wodny.

Kolory farb jasnych ciemniejsze i brudne. Druk wykonano sposobem litograficznym, zaś rysunki dla klisz poszczególnych kolorów noszą wyraźny charakter nieudolnej roboty ręcznej.

Strona przednia.

Żółte linje tła utrzymane w odmiennym brudno żółtym kolorze, występują zbyt ostro, wskutek czego nadają całości odcień żółto-bronzowy.

W wizerunku Tadeusza Kościuszki: twarz cieniowana grubemi kreskami, włosy nie ułożone w faliste kosmyki, nos nieforemny, usta zamazane, wskutek braku odcienia cielistego twarz ziemista, bez wyrazu, martwa.

Brak poziomych fioletowych linij w ciemnem tle, na którem umieszczony jest orzeł z literami B. P. oraz kombinacje liczby 10 z literą Z.

Napisy nierówne, wykonane farbą ciemniejszą niż na bilecie autentycznym.

Numeracja wykonana ręcznie czarnym tuszem, cyfry niekształtne.

Strona odwrotna.

Tło wykonane linjami poplątanemi, niewyraźnemi.

Godła przemysłu, handlu i rolnictwa oraz rogi obfitości nie występują plastycznie wskutek grubości linij rysunku i braku delikatnych cieniowań.

Plecionka ramki niewidoczna, rozmazana podchodzi pod litery B. P., które na bilecie autentycznym występują wyraźnie na tle pionowych lila linij.

Napis „DZIESIĘĆ ZŁOTYCH” wykonany odmienną czarno-granatową farbą, litery niekształtne, — cieńsze niż na bilecie autentycznym.

Druk tekstu klauzuli karnej miejscami zalany o literach wydłużonych na tle ciemniejszem, brudno-bronzowem.

Okaz przesyła się przy cyrkularzu.

Bank Polski (—) Dr. *Mieczkowski, Orczykowski.*

RUCH SŁUŻBOWY.

W ZARZĄDZIE CENTRALNYM.

Mianowani: Józefa Szymańska, kancelistka w Min. Sprawiedliwości — rejestratorem w Ministerstwie Sprawiedliwości w X st. sł. z dniem 1 lipca 1925 r. z zastrzeżeniem, że nominacja ta nie przesądza zastosowania art. 116 ust. o państw. sł. cyw. dnia 22 czerwca 1925 r.

Zwolnieni z urzędu: Marja Frentzel, starsza kancelistka w Ministerstwie Sprawiedliwości, dnia 23 czerwca 1925 r.

W SĄDOWNICTWIE.

Mianowani: Jan Groch, sędzia powiatowy w Gnieźnie — sędzią sądu okręgowego w Gnieźnie, dnia 4 czerwca 1925 r.; Mieczysław Wróblewski, rewizor rachuby w sądzie apelacyjnym w Toruniu — naczelnym sekretarzem sądu apelacyjnego w Toruniu z dn. 1 lipca 1925 r., dnia 4 czerwca 1925 r.; Dr. Władysław Borth, apl. sądowy — sędzią komisoryjnym w sądzie powiatowym w Grudziądzu, dnia 4 czerwca 1925 r.; Kazimierz Radzikowski, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Żninie, dnia 3 czerwca 1925 r.; Dr. Feliks Mróz, zastępca notarjusza — sędzią powiatowym w Czarnkowie, dnia 4 czerwca 1925 r.; Czesław Matuszewski, asesor sądowy—sędzią powiatowym w Brodnicy, dnia 8 czerwca 1925 r.; Marjan Zawodny, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Chełmnie, dnia 8 czerwca 1925 r.; Karol Nieławicki — sędzią sądu okręgowego w Równem, dnia 20 maja 1925 r.; Wincenty Rohoziński, adwokat w Warszawie — sędzią powiatowym w Międzychodzie, dnia 4 czerwca 1925 r.; Tomasz Knasik, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Warsza-

wie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Sosnowcu, dnia 9 czerwca 1925 r.; Bolesław Łukomski — sędzią pokoju zapasowym w okręgu sądu okręgowego w Białej, dnia 9 czerwca 1925 r.; Otton Czarkowski — sędzią śledczym w okręgu sądu okręgowego w Nowogródku z siedzibą w Stołpcach, dnia 9 czerwca 1925 r.; Wincenty Przygodzki — sędzią pokoju w Horodyszczu w okręgu sądu okręgowego w Nowogródku, dnia 9 czerwca 1925 r.; Władysław Izdebski, — sędzią pokoju w Horochowie w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 9 czerwca 1925 r.; Władysław Songajłło — sędzią pokoju w Łokaczach w okręgu sądu okręgowego w Łucku z dniem 1 sierpnia 1925 r., dnia 9 czerwca 1925 r.; Kazimierz Bandych, aplikant sądowy w Poznaniu — asesorem sądowym, dnia 13 czerwca 1925 r.; Andrzej Nowakowski, sędzia śledczy II rew. pow. łuckiego — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łucku, dnia 13 czerwca 1925 r.; Aleksander Koronowski — sędzią śledczym w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach z siedzibą w Sejnach, dnia 13 czerwca 1925 r.; Zygmunt Kałapski, aplikant egzaminowany w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Nowogródku, dnia 13 czerwca 1925 r.; Wincenty Szadurski — sędzią śledczym II rew. na powiat wołożyński z siedzibą w Iwjach w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 13 czerwca 1925 r.; Dr. Stanisław Iglatowski, sędzia powiatowy w Szubinie — naczelnikiem sądu powiatowego w Szubinie, dnia 16 czerwca 1925 r.; Kazimierz Frąckowiak, aplikant sądowy w Poznaniu — sędzią powiatowym w Środzie, dnia 16 czerwca 1925 r.; Wincenty Łącki, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Grudziądzu, dnia 16 czerwca 1925 r.; Dr. Tadeusz Kisielewski, podpułkownik korpusu sądowego w Grudziądzu — sędzią komisoryjnym w sądzie powiatowym w Grudziądzu, dnia 16 czerwca 1925 r.; Witold Kwiatkowski, sędzia zapasowy w Cieszanowie — naczelnikiem sądu powiatowego w Radymnie w okręgu sądu okręgowego w Przemyślu, dnia 22 czerwca 1925 r.; Jan Zabierowski, aplikant sądowy w Poznaniu — sędzią powiatowym w Ostrowie, dnia 16 czerwca 1925 r.; Andrzej Rybnikow — sędzią pokoju w Łaszczowie w okręgu sądu okręgowego w Zamościu, dnia 20 czerwca 1925 r.; Dr. Tadeusz Cyprjan, aplikant sądowy w Nowym Targu — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 23 czerwca 1925 r.; Tadeusz Kliszczyński, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 23 czerwca 1925 r.; Czesław Kaniasty, asesor sądowy — sędzią powiatowym w Wolsztynie, dnia 22 czerwca 1925 r.; Bernard Cisewski, aplikant sądowy w Poznaniu — sędzią powiatowym w Poznaniu, dnia 22 czerwca 1925 r.; Wilhelm Tadanier, sędzia powiatowy w Mielnicy — sędzią sądu okręgowego w Brzeżanach, dnia 22 czerwca 1925 r.; Franciszek Chrzanowski, sędzia pokoju uboczny w Kleczewie — sędzią powiatowym zawodowym w Kleczewie w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 23 czerwca 1925 r.; Oskar Dunin-Sulgostowski, aplikant sądowy — sędzią pokoju w Szacku w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 22 czerwca 1925 r.; Jerzy Stankiewicz, dnia 4 czerwca 1925 r., Semion Landau, dnia 9 czerwca 1925 r., Jakób Frenk, dnia 9 czerwca 1925 r., Jan Piekarczyk, dnia 13 czerwca 1925 r., Seweryn Mitkiewicz, dnia 16 czerwca 1925 r., Karol Rackman, dnia 25 czerwca 1925 r., Antoni-Józef-Edward Kusz, dnia 25 czerwca 1925 r., Juljan Rytenberg, dnia 24 czerwca 1925 r., Edward-Jakób Goldflam, dnia 25 czerwca 1925 r., Pinkus Majtlis, dnia 20 czerwca 1925 r., Franciszek Łebkowski, dnia 30 czerwca 1925 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie; Tadeusz Bojakowski, dnia 8 czerwca 1925 r., Marjan Świątkowski, dnia 20 czerwca 1925 r. — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie; Roman Szczepecki, urzędnik prowizoryczny urzędu prokuratorskiego w Kaliszu — urzędnikiem w XI st. służbowym tegoż urzędu, dnia 1 lipca 1925 r.; Czesław Banaszkiewicz, posunięty prowizorycznie do X st. służbowego urzędnik urzędu prokuratorskiego w Kaliszu — urzędnikiem w X st. służbowym tegoż urzędu, dnia 1 lipca 1925 r.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Michał Czech z siedzibą w Tuchowie,
Dr. Bernard Grossmann z siedzibą w Krakowie.

Zrezygnował z adwokatury:

Dr. Leopold Feuereisen adwokat w Krakowie — Podgórze, a substytutem jego ustanowiony został Dr. Jakób Aleksandrowicz adwokat w Krakowie — Podgórze.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisano na listę adwokatów:

D-ra Aleksandra Pawęckiego, D-ra Karola Dawida, D-ra Marcina Charmana i D-ra Henryka Fiternika wszystkich z siedzibą we Lwowie, Zygmunta Smulikowskiego z siedzibą w Rohatynie, D-ra Bernarda Schora z siedzibą w Buczaczu i D-ra Fryderyka Lublinera z siedzibą w Borszczowie.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

Dr. Stanisław Kuryś ze Lwowa do Stanisławowa, Dr. Hersch Grünseid z Horodenki do Oświęcimia, Dr. Szymon Popiel z Niemirowa do Rawy ruskiej, Dr. Włodzimierz Mallik ze Lwowa do Winnik i Juljan Dawidowicz z Brzeżan do Rohatyna.

Przesiedlili się:

Dr. Aleksander Herbst ze Lwowa do Krakowa, Dr. Febus Rubinfeld z Żółkwi do Lwowa.

Zmarli:

Dr. Stanisław Zagórski we Lwowie i Dr. Kazimierz Pawlikowski w Rohatynie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Przeniósł swoją siedzibę urzędową:

Dr. Aleksander Kopystjański, adwokat w Mościskach do Rymanowa, a substytutem jego ustanowiono Dr. Bartfelda adwokata w Mościskach.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisani na listę adwokatów:

Feliks Adamski z miejscem zamieszkania w Poznaniu,
Dr. Henryk Łasiński z miejscem zamieszkania w Bydgoszczy.

KONKURSY.

Przy sądzie okręgowym w Rzeszowie opróżniła się posada podprokuratora. Podania o posadę tę należy wnosić w drodze służbowej najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1925 r. do prokuratury przy sądzie apelacyjnym w Krakowie,

W okręgu prokuratury apelacyjnej w Toruniu opróżnione są posady podprokuratorów okręgowych w Grudziądzu, Chojnicach i Starogardzie.

Podania o te posady wnosić można w drodze służbowej na ręce prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Toruniu do dnia 20 sierpnia 1925 r.

W okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu są do obsadzenia posady sędziów okręgowych i to przy sądzie okręgowym w Toruniu jedna posada, w Starogardzie dwie, w Chojnicach dwie i w Grudziądzu jedna względnie dwie.

Udokumentowane podania o te posady należy wnosić w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Toruniu do końca sierpnia 1925 r.

W okręgu sądu apelacyjnego w Poznaniu opróżniły się posady sędziów okręgowych, w Bydgoszczy, Gnieźnie, Ostrowie i Lesznie.

Kompetenci o te posady wniosą podania w drodze służbowej na ręce prezesa sądu apelacyjnego w Poznaniu do dnia 1 września 1925 r.

Na opróżnione posady podprokuratorów przy sądzie okręgowym w Starogardzie, Chojnicach, Grudziądzu i Toruniu rozpisuje się konkurs z terminem do wnoszenia podań w drodze służbowej na ręce prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Toruniu do dnia 1 września 1925 r.

BIBLJOGRAFJA.

Nakładem Księgarni F. Hoesicka w Warszawie, ulica Senatorska № 22 pojawiły się następujące wydania ustaw:

1) Ustawa karna z r. 1852 i ustawa postępowania karnego z r. 1873 obowiązuje na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, z uwzględnieniem wszelkich zmian a w szczególności ustawodawstwa polskiego i orzecznictwa; cena w oprawie płóciennej — ust. kar. zł. 9.—, ust. p. k. zł. 12;

2) prawo wekslowe i czekowe z obszernym komentarzem prof. A. Górskiego; cena w oprawie płóciennej zł. 8.50 gr.;

3) ustawa górnicza i ustawy naftowe obowiązujące w b. dzielnicy austrjackiej; cena egzemplarza broszurowanego zł. 4.50.

Sądy i prokuratury korzystają z 20% opustu.

Nakładem tejże księgarni mają się pojawić w najbliższym czasie Kodeks Cywilny oraz ustawa o postępowaniu w cywilnych sprawach spornych (procedura cywilna) obowiązujące w b. dzielnicy austrjackiej.

Skorowidz ustawodawstwa polskiego, opracowany przez Romana Hausnera, wyszedł w nowem wydaniu obejmującem czasokres od 1 stycznia 1918 r. do 30 kwietnia 1925 r. Skorowidz zawiera przepisy prawne wszelkiego rodzaju (dekrety, ustawy, rozporządzenia, okólniki, instrukcje, obwieszczenia i t. p.) ogłoszone w Dzienniku Praw i Dzienniku Ustaw, w Monitorze Polskim lub wreszcie w Dziennikach Urzędowych poszczególnych Ministerstw,— i jest ułożony według działów administracji państwowej. Przegląd treści i szczegółowy skorowidz alfabetyczny ułatwiają korzystanie z książki.

Cena 15 zł., z przesyłką pocztową 16 zł. 50 gr.

Tłoczono w Drukarni Państwowej z polecenia Ministra Sprawiedliwości. № 29714

Cena 35 groszy.